

описва подробно и скититѣ, той се спира и върху тѣхъ и най-сетнѣ свършила съ слѣдната етимология споредъ която българинѣ произхожда отъ славянската дума *Волга* (Волога, Влага) и тат. *jar* = *брьгъ*. Така че българѣ значи собственно *волжски брьгъ* (така напр. и Черноярскъ ще е просто прѣводъ отъ тат. Карааръ).

И така, по свидѣтельству Ник. Грегори племя, занявшее земли по Дунаю, прежде называлось (*скивами* *Σκῆθαι* — Чудь), а потомъ прозвалось Болгарами по имени *большой рѣкъ*, (р. 67.) которую туземцы называли *Булга или Вулга*. Въ этой рѣкѣ не трудно узнать нашу *Волгу*, которая вѣроятно всего носитъ славянское имя *Волога, Влага*, вода по преимуществу и названа такъ *славянами*, можетъ быть, первоначально въ своихъ верховьяхъ. Въ произношеній тюркскихъ племенъ Волга измѣнилась въ *Болга, Булга*, откуда городъ построенный на берегу, рѣки прозвался Бугарь. Бугарь можетъ быть сложное изъ *Булга-яръ*; яръ, по татарски берегъ, (названіи города Черноярскъ вѣроятно дословный переводъ татарскаго *Карааръ*), народъ болгарами, а страна Бугаріей. Но сами себи туземцы этой страны называли иначе, по своему (какъ?) Имя Бугарь стало извѣстно Византіяцамъ только со времени занятія Дунайскихъ земель многочисленными пришельцами съ рѣки Волги, — съ этихъ то поръ *Волжскія скиви* получили названіе Бугарь, такъ говорятъ Визант. хроники⁶ (66).

На края на статията си обаче Шестаковъ съвсѣмъ неочаквано, като изрежда на кратко резултатитѣ отъ своего изслѣдваніе, казва „название страны Бугаріи происходитъ отъ имени рѣки Волга, по тюркскому произношенію Булга и яръ, берегъ или аръ человекъ“. Така, че остава неизвѣстно, за кой етимология се рѣшава авторътъ. Втората въ всѣки случай изглежда да е хрумнала Шестакову въ врѣме на писанието, тъй като по-рано нигдѣ не говори за нея, нито пѣкъ на това мѣсто е основана.

7. Етимологии на името отъ гледицето на по-новата славянска школа.

Най-новитѣ прѣдставители на *славянската* теория, Иловайскій и *Флоринскій*, съ които свършваме, се придржатъ въ етимологията на българинѣ къмъ старитѣ тълкуванія, съ които вече се запознахме при Венелина и неговата школа.

Единиятъ отъ тѣхъ, Иловайскій, приема че българинѣ произлиза отъ Волга = влага: „Ихъ народное название Болгаре или Волгаре принадлежитъ славянскому языку; оно происходитъ отъ славянскаго слова Волга, тоже что *волога* или *влага*“. (Раз. 222.). Другиятъ, *Флоринскій* (ор. cit. р. 345. и сл. „Замѣтка объ имени Болгары“) очевидно независимо отъ нашитѣ домашни филолози, доажа до заключеніето на Илариона Стоянова, Раковски, Кръстьевичъ, Славейковъ и други, че кореньтъ на името българинѣ е *благ*. Възможни сж обаче и други тълкуванія (вж. по-долу).